

หยุดเป็นปลวก

พระอาจารย์สงบ มนฺตสนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๑๗ กรกฎาคม ๒๕๕๓

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ถาม : ปัญหาที่ ๑๔๗. จะถามว่าการที่โยมถวายเงินทองแก่พระภิกษุสามเณร พระภิกษุจะต้องอาบัติ และโยมก็บาปด้วย เรื่องนี้จริงไหมครับ

หลวงพ่ : มีข้อความบางตอนเขยกตัวอย่างนะ บอกว่าเงินทองไม่ควรแก่ภิกษุ จาก พระไตรปิฎกเล่ม ๓ หน้า ๕๔๐ “ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย พวกเธอจงยกสิกขาบทนี้ขึ้น แสดงอย่างนี้ พระบัญญัติ หนึ่ง ภิกษุใครรับก็ดี ให้รับก็ดีซึ่งเงินทอง หรือยินดีในเงินทอง อันเขาเก็บไว้ให้ก็ดี เป็นนิสัคคิยปาจิตตีย์ แล้วก็อธิบายไปเรื่องตกนรกอเวจีไปร้อยแปดพันเก้าเลย

นี่มันเป็นประเด็นพอสมควร เราก็เฉยไว้มาตลอด ทีนี้ถ้าจะพูดนะ ถ้าจะพูดนี้ แล้วเขาก็ถามมามาก แล้วก็ยกมามาก จะไม่ยกยุ่งเลย

แล้วดูในเว็บไซค์นี้ “หยุดทำลายพุทธศาสนาด้วยการถวายเงินทองภิกษุสามเณร”

เราถึงบอกว่า “หยุดเป็นปลวกแทะศาสนา หยุดเป็นปลวกคอยทำลายศาสนา”

ถ้าพูดถึงนี่มันเป็นวินัยนะ อ่างพระไตรปิฎก แล้วพออ่างพระไตรปิฎกนี้ พวกเราก็จะเชื่อว่าอ่างพระไตรปิฎก แต่เขาอ่างพระไตรปิฎกด้วยคำอ่างของเขา อ่างเฉพาะเป็นบางจุดบางส่วนที่เขาเอามาอ่างอิง แต่ความจริงถ้าอ่างพระไตรปิฎกก็ต้องอ่างพระไตรปิฎกทั้งตู้ อ่างพระไตรปิฎกทั้งเล่ม ว่ามันขัดแย้งหรือมันส่งเสริมกันอย่างไร ไม่ใช่เอาจุดใดจุดหนึ่งมาอ่างอิงไป

ฉะนั้นถ้าบอกว่าอ่างพระไตรปิฎก ในพระไตรปิฎกนะมันก็มี เดี่ยวจะพูดเรื่องมาให้ เป็นลำดับ พระไตรปิฎกมีนะ เขาอ่างนิสัคคิยปาจิตตีย์

ในนิสสัยปาจิตติย์ ข้อที่ ๑๐. กุหฬสฺส ฆราวาส โกรทฺถิแล้วแต่ ให้ทรัพย์ให้กับภิกษุ ให้กับการกสงฆ์ การกสงฆ์นั้นบอกว่า ให้ทรัพย์เพื่อปัจจัย ๔ ไร่ เพื่อจีวร แล้วให้ไปรับจากการกสงฆ์ จากผู้ที่ถือเงินนั้นไว้ ให้เธอเดินไปยื่นได้ ๒ หน ถ้าเขายังไม่ให้ ให้ทวงได้ ๓ ครั้ง มันก็อยู่ในนิสสัยปาจิตติย์เหมือนกัน

พระไตรปิฎกนี้บอกว่า “ภิกษุใครรับก็ดีซึ่งเงินและทอง มันเป็นปาจิตติย์ด้วย มันอยู่ในปาจิตติย์ “โย ปน ภิกษุ ชาตฺรฺพรชฺตํ อุกฺคณฺเหยฺย วา อุกฺคณฺหาเปยฺย วา อุนฺนิกฺขิตฺตํ วา สาทิเยยฺย, นิสฺสคฺคิยฺ ปาจิตฺติยฺ” เป็นนิสสัยเห็นไหม ภิกษุรับก็ดี รับสิ่งต่างๆ อันนี้มันเป็นกฎหมาย เดี่ยวจะอธิบายให้ฟังเรื่อยๆ แต่ในข้อที่ ๑๐. เห็นไหม เราจะบอกว่า พระพุทธเจ้านี้เป็นพระอรหันต์ เป็นพระศาสดา จะทำสิ่งใดขัดแย้งกันเป็นไปไม่ได้เลย

ฉะนั้นเริ่มต้นนี้บังคับไว้อย่างนี้จริงๆ เสร็จแล้วมันมีจิตตคฤหบดี จิตตคฤหบดี เห็นว่าพระที่บวชนี้เป็นกฐัมพิกัมมี เป็นลูกเศรษฐี เป็นคนทุกข์คนยากก็มี แล้วสมัยนั้นมันต้องเดินทาง พอเดินทางนี้ เห็นพระเดินทางนี้สงสาร พอสงสารก็อยากจะถวายปัจจัย นี่พอถวายปัจจัยไม่ได้ ถวายค่ารถนี้ไง ฉะนั้นเขาบอกว่าต้องไปขอพระพุทธเจ้า จิตตคฤหบดีเป็นคนไปขอพระพุทธเจ้าเอง ว่าคนที่บวชมานี้ มันมีหลากหลายชนชั้น ฉะนั้นบางชนชั้นเขาจะไม่สะดวก ก็จะถวายค่ารถให้

พระพุทธเจ้าบอกว่า นี่พระไตรปิฎกหมดนะ พระพุทธเจ้าบอกว่า “อนึ่ง ภิกษุใดรับก็ดี ให้ผู้อื่นรับก็ดี เป็นอาบัติปาจิตติย์ ของนี้เป็นนิสสัย แต่เวลาพระพุทธเจ้าอนุญาตนะ ไม่อนุญาตให้รับเงินและทอง ให้ยินดีสิ่งที่เกิดขึ้นจากเงินและทอง คือว่าให้เขาหยิบเงินนะ แล้วเขาไปซื้อตัวรถให้ใช้ใหม่ เพราะสมัยนั้นมันมีรระหว่างแคว้นแล้ว มันมีรถม้า สมัยพระพุทธเจ้ามันมีรระหว่างแคว้น จิตตคฤหบดีเป็นผู้ขออนุญาต

มันก็เหมือนกับผ้าอาบนี้ ผ้าอาบ นางวิสาขาเป็นผู้ขออนุญาต

รองเท่านั้นได้มาเพราะพระโสณะ เพราะพระโสณะเดินจนเท้าแตก พระพุทธเจ้าอนุญาตให้พระโสณะใส่รองเท้า พระโสณะบอกว่า “ถ้าอนุญาตให้ใส่รองเท้าคนเดียวนี้ ไม่ยอม เพราะมันเหมือนกับว่าอ่อนแอกว่าคนอื่น ถ้าพระพุทธเจ้าอนุญาตพระโสณะต้องอนุญาตหมด”

นี่ไง พระพุทธเจ้าอนุญาตหมดแล้ว พระพุทธเจ้าอนุญาตให้ยินดีในสิ่งที่เกิดขึ้น จากเงินและทอง แต่พระพุทธเจ้าไม่ให้ยินดีในตัวเงินและตัวทอง เพราะว่าเขาไม่ได้เอา ปัจจัยนี้ ให้คนที่ถือปัจจัยไปแลกเปลี่ยนปัจจัย ๔ มา แล้วถ้าเวลาการกสงฆ์ คนที่ถือเงิน สงฆ์ แล้วถ้าเกิดเขาโกงล่ะ เห็นไหม เธอไปยื่นได้ ๒ หน ไปทวงได้ก็หน อยู่ในนิส สักคิยปาจิตติย์

พระพุทธเจ้าไม่อนุญาต ทำไมพระพุทธเจ้าบัญญัติว่าให้ไปทวงได้ล่ะ แล้วนี่เขา พุดอย่างนี้ละ เขาบอกว่า “ถ้าโยมทำลายพุทธศาสนา ผู้ที่ถวายนเงินถวายทองพระนี่ จะ เป็นผู้ทำลายศาสนา พระต้องตกนรกอเวจี แล้วคนถวาก็ตกนรกอเวจีไปด้วย” ตกกัน ไปใหญ่เลย ตกนรกอเวจีไปหมดเลย ถ้าทำผิดตกนรกอเวจี ถ้าทำถูกละ ทำถูกมันก็ได้ มรรคผลนะ

นี่ถวายนเงินและทองนะ ไซ้ ถ้าเขาถวายนเงินและทอง แล้วพระนั้นเอาเงินและทอง นั้นไปเพื่อเงินทองเห็นไหม “เงินต่อเงิน” ว่าอย่างนั้น แต่ถ้าถวายไปแล้ว เขาไม่ได้ยินดี แต่เขามีคนเก็บไว้ แล้วทำเพื่อประโยชน์กับสาธารณะ

หลวงตาท่านพูดอย่างนี้ละ ท่านบอกว่า “การออกมาช่วยโลกนี้ ท่านเสียสละ ชีวิต ๒ หน หนหนึ่งคือเสียสละชีวิตต่อสู้กับกิเลส แต่อีกหนหนึ่งคือเสียสละชีวิตเพื่อ สังคม เพื่อโลก เท่ากับเสียสละชีวิตเลย” แล้วทำอย่างนี้มันจะเป็นบาปไหม มันจะเป็น บาปหรือเป็นบุญ

เรื่องของเงินและทองนี้ ถ้ามันเป็นโทษนะ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธ เจ้าไปออกธุดงค์กับพระอานนท์ แล้วไปเจอโจรมันปล้นมา พอมันปล้นมานะ แล้ว เจ้าหน้าทีตามมา มันจวนตัว มันก็ทิ้งเงินหนีไป พระพุทธเจ้าเดินมาถึงคันทันนั้น บอก “นี่อสรพิษ เงินนี่อสรพิษ” พระอานนท์ตามมา พระอานนท์ถึงงนะ “เอ! เงินเป็น อสรพิษ” เพราะเราไม่ทันพระพุทธเจ้าหรอก เอ้อ เงินจะเป็นอสรพิษได้อย่างไร

นี่พอผ่านไป พระพุทธเจ้าออกไปบิณฑบาตไป บิณฑบาตผ่านไป ฉะนั้นพอ เจ้าหน้าทีเขาตามมา ไปเจอถุงเงินนั้น พอถุงเงินนั้น เงินตกอยู่ที่นี้ เขาปล้นมา ใครเป็นคนปล้นมา ตกอยู่ในที่นาของใคร เขาไปจับเจ้าของที่นานั้นนะ เพราะเจ้าของนานั้นไถ นานาไร่ใหม่ เขามาถึงคันทันเขาทิ้ง แล้วโจรก็หนีไป พอพระพุทธเจ้าเดินผ่านมาก็บอกว่า

“น้อสรพิช อสรพิช” ไอ้คนไถนानीเคารพระพุทเจ้าไซ้ใหม่ ก็ถือไม้มาเลยนะ นึกว่าจะมาตีงู นึกว่าอสรพิชคืองู ก็จะมาตีงู ก็เคารพระพุทเจ้า กลัวพระพุทเจ้าจะโดนงูกัด ก็ไปเจอถุงเงินนั้น ก็เอาถุงเงินนั้นวางไว้นั่นละ แล้วกลับมาไถนาต่อ

พอเจ้าหน้าที่เขาตามมา พอมาเจอถุงเงินนั้น ถุงเงินนั้นตกอยู่ในเจ้าของคือคนทำนานั้น แล้วคนทำนานั้นเอาพักไว้ เพราะว่าเจ้าของนาเขาก็ไม่สนใจ เพราะคนสมัยนั้นศีลธรรมเขาสูง ทีนี้พอเจ้าหน้าที่เขามา เขาก็จับเขาเห็นหลักฐานคือเงินนั้น แล้วเจ้าของนาด้วย ที่นาของเขาด้วย แล้วเขาเป็นคนเห็นเงินนั้นด้วย เขาก็จับคนนั้นไปไต่สวน ในกษัตริย์เขาก็ไปสอบสวนกัน เขาบอกว่า “ไอ้ป่ปล้น”

“ไม่ได้ปล้น ไม่ได้ปล้น” ไอ้เจ้าของนาว่าไม่ได้ปล้นนะ มันก็ยืนยันว่าไม่ได้ปล้น ไม่ได้ปล้น แล้วพอสอบสวนไปสอบสวนมา มันสอบสวนถึงที่สุด มันไม่มีทางออก มันก็บอกว่า “มันไป มันเห็นเงินนี้ เห็นพระพุทเจ้าเดินผ่านมา แล้วพระพุทเจ้าบอก น้อสรพิช มันคิดว่าเป็นอสรพิช มันก็คิดว่าจะเอาไม้ไปตีอสรพิช ก็ไปเจอนี้ ถ้าไม่เชื่อให้ไปถามพระพุทเจ้าสิ”

ก็เอาพระพุทเจ้ามาเป็นพยานว่า พระพุทเจ้าพูดอย่างนั้นจริงไหม เหตุการณ์อย่างนี้จริงไหม พระพุทเจ้าบอกว่า “จริง” ไอ้ชวานานี่พ้นจากโทษเลยนะ แล้วพอจริงปี่บเขาก็ตามไปจับไอ้โจรตัวจริงได้

นี่พูดถึงว่าเห็นไหม เราบอกว่า มันให้โทษขนาดนั้น แม้แต่ฆราวาสก็ยังให้โทษขนาดนั้น แล้วพระจะให้โทษขนาดไหน ให้โทษแน่นอน ถ้าพระนี่ไปหลงในเงินและทอง แต่ในเมื่อเขาถวายเงินและทอง แต่พระพุทเจ้าบอกว่าให้ยินดีในเกิดขึ้นจากเงินและทอง คำว่ายินดีเกิดขึ้นจากเงินและทอง เห็นไหม

อย่างเช่นศาลานี้ ถ้าบอกว่าเราไม่ยินดีในเงินและทอง ศาลานี้สร้างด้วยเงินของใคร เงินของโยมทั้งนั้นนะ แล้วโยมเป็นเจ้าของสร้างกันขึ้นมา แล้วถ้าเราไปคิดมันนี้ คำว่าไม่ยินดีหมายถึงว่าเรารังเกียจนะ ถ้ารังเกียจนะ เราจะอยู่ในวัดไม่ได้เลย วัดทุกวัดสร้างขึ้นมาจากเงินของใคร ฉะนั้นสิ่งที่สร้างมานี้ มันเป็นปัจจัย ๔ คือที่อยู่อาศัย ปัจจัย ๔ นะ อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย ยารักษาโรค นี่ถ้ายินดีในสิ่งที่เกิดขึ้นจากเงิน

และทอง ยินดีในปัจจัย ๔ ที่เกิดขึ้นจากเงินและทอง ถ้าปฏิเสธเงินทอง ปฏิเสธไม่ยินดี เห็นไหม ภิกษุไม่ได้รับกัถิ ภิกษุบอกว่าไม่ได้รับเงิน แต่ก็ยินดีในเงิน

ไ้อยินดีในเงินนะ คนมีกิเลสมันก็ธรรมดาณะ เขาสนิทกันมากนะ ไม่รับตั้งกันนะ แต่ถึงเวลาก็นับกันใหญ่ นั่นเพราะเขายินดีในเงินและทอง และคำว่ายินดีในเงินและทองนี้ มันก็เป็นโทษ เพราะอสรพิษ แต่ถ้าไม่ยินดีในเงินและทองล่ะ แต่ยินดีในสิ่งที่เกิดจากเงินและทองล่ะ พระพุทธเจ้าอนุญาตตรงนี้ ถ้าพระพุทธเจ้าอนุญาตตรงนี้

เขาจะบอกว่าเป็นการทำลายศาสนา มันแบบว่า ถ้าการไม่ทำลายศาสนานะ ถ้าไม่มีวินัยเลยนี้ สมัยพระพุทธเจ้านะ ไม่มีวินัยสักข้อหนึ่ง ไม่มีกฏกติกาแม้แต่ข้อเดียว พระพุทธเจ้าเป็นพระอรหันต์ พระยสะ ปัญจวัคคีย์ ๖๑ องค์ ไม่มีวินัยสักข้อหนึ่ง ออกจากพระยสะ ก็ไปเทศนาว่าการ ไปเอาชฎิล ๓ ฟัน้องได้อีกพันเท่าไร ๑,๒๕๐ หรือพันเท่าไร พระอรหันต์หลายพันองค์เลยนะ ไม่มีวินัยแม้แต่ข้อเดียวนะ ไม่มีกฎหมายแม้แต่ข้อเดียว พระอรหันต์เยอะเยอะเลย แต่พอตั้งคมมันจับซ้อนขึ้นมา พระวินัยทุกข้อ มีพระทำผิดมาแล้ว พอพระทำผิดพระพุทธเจ้าก็บัญญัติขึ้นมาว่า “ไม่ให้ทำ ไม่ให้ทำ ไม่ให้ทำ”

ฉะนั้นบอกว่า สิ่งที่ว่าทำลายศาสนา พระพุทธเจ้าไม่ให้ยินดีในเงินและทอง แต่ยินดีในสิ่งที่เกิดขึ้นจากเงินและทอง ถ้าบอกว่าพระบัญญัติใช้ไหม คู่ก่อนภิกษุทั้งหลาย ให้ไปดูในพระไตรปิฎกเล่ม ๓ หน้า ร้อย... พระไตรปิฎกของเราก็มี นิสสัคคิยปาจิตตีย์ ข้อที่ ๑๐. นะ ให้ทรัพย์มา แล้วได้รับทรัพย์นั้น แล้วถ้าไม่ได้ตามนั้นให้ไปทางได้ ๓ หน นี่ก็พระไตรปิฎกเหมือนกัน พระบัญญัติเหมือนกัน เราจะบอกว่าถ้าพระพุทธเจ้า...

ที่แรกหลวงตาท่านพูดอย่างนี้ ที่แรกห้ามขาด ไม่ได้เลย ไม่ให้เลย เราก็ไม่ยุ่งเลย ฉะนั้นมีคนไปขอพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าก็อนุญาตมา แล้วอนุญาตมา มันก็ทำมาเป็นขั้นเป็นตอนไง ฉะนั้นถึงบอกว่า ถ้าอ้างพระไตรปิฎกในเล่มใดเล่มหนึ่ง หรือในกฏโลกกฏหนึ่ง แต่มันขัดแย้งกันไปหมด จากที่ว่าของๆ สงฆ์ ของๆ บุคคล เห็นไหม เวลาเงิน สิ่งปัจจัยได้มาจากของๆ สงฆ์ เห็นไหม คูสิ ของที่เราถวายสังฆทานนี้ของๆ สงฆ์ ศีลวันต์สสะ เห็นไหม ผู้มีศีล กับสังฆัสสะ มันมีที่ไปที่ไปหมด ทีนี้มันมีที่ไปที่ไป

เขาพูดอย่างนี้ เขาบอกว่า อ้าว.. พูดอย่างนี้ก็เพราะอยากได้ตั้งคันนะสิ ก็พูดอย่างนี้ พูดนี้พูดเข้าข้าง พูดไม่ใช่ว่าพูดอยากได้หรือไม่อยากได้หรอก พูดตามธรรมเนียมและวินัย เพราะว่ากฎข้อบังคับ ถ้าพูดเฉพาะข้อนี้ใดๆ มันก็เป็นอย่างนี้จริงๆ “ภิกษุห้ามรับเงิน และทอง ห้ามหยิบทั้งเงินและทอง” แต่สุดท้ายแล้ว พอมีคนมาขอพระพุทธเจ้าก็บัญญัติเห็นใหม่ บัญญัติว่า “ให้ยินดีในสิ่งที่เกิดขึ้นจากเงินและทอง” ยังไม่ให้ยินดีในตัวเงินตัวทอง ให้ยินดีในสิ่งที่เกิดขึ้นจากเงินและทอง

แล้วคุณสิ อย่างเช่นพระพุทธรูป พระพุทธรูปที่เป็นทองคำนี้ แล้วทำอย่างไร พระพุทธรูปทองคำ ถ้าพูดประสา ถ้าเถรตรงนะ ถ้าเถรส่องบาตรนะจะเป็นปัญหา ถ้าพระพุทธรูปเป็นทองคำ แล้วปล่อยให้หายไถ่ไปมันขึ้นทั้งพระพุทธรูปหมดนี้พระพุทธรูปทองคำจะมีประโยชน์อะไร นี่พระพุทธรูปทองคำนะ เว้นไว้แต่สมมุติ

พระพุทธเจ้าบอกว่า ให้สงฆ์นี้ ตั้งบุคคลคนหนึ่งให้ทำความสะอาด คนที่ไปทำความสะอาดพระพุทธรูปนั้นไม่เป็นอาบัติเลย จับทองนี้ ถ้าเป็นทองคำ ทองแท่ง ทองที่เป็นเหรียญเงินที่ใช้ประโยชน์เห็นใหม่ แต่นี้เป็นทองคำที่เป็นพระพุทธรูปก็เป็นทองเหมือนกัน แต่สมมุติให้พระองค์ใดองค์หนึ่งเป็นคนทำความสะอาด พระองค์นี้จับเงินและทองจะไม่เป็นอาบัติ เว้นไว้แต่สมมุติ ในวินัยทุกข้อเว้นไว้แต่สมมุติ ว่าในวินัยมันมีนิยามของวินัยเห็นใหม่ จะทำเพื่อเหตุนี้ เหตุนี้ เหตุนี้ แล้วก็อาบัติ - อนาบัติ อนาบัติคือว่าไม่ครบองค์ประกอบ

อย่างเช่น ผ้าอาบนี้ เถียงกันประจำ เรื่องของผ้าอาบ เรื่องของวิกัปหรือไม่ต้อง วิกัป นี่บางสำนักเขาจะเถียงกัน แต่ถ้าเราไปดูในพระไตรปิฎก มันมีอยู่แล้วว่าเป็นอาบัติ เป็นอนาบัติ ถ้าไม่ครบองค์ประกอบอย่างนี้มันไม่เป็นอาบัติ

อย่างเช่นผ้าอาบน้ำฝนเห็นใหม่ เขาบอกว่า หมดวัน.. ใ้อ้หมดวันนี้ละ พอนางวิสาขาให้ขอผ้าอาบได้ พระก็ไปขอกันก่อน ขอกันหลังเก็บไว้ใช้นี้ เวลามันยืดเยื้ออย่างนั้นมันเป็นพร้าเพื่อ พระพุทธเจ้าเลยบัญญัติให้ขอก่อนหน้าฝนได้ ๑ เดือนแล้วพอพ้นเดือนแล้วนี้ มันหมดอายุ คำว่าหมดอายุแล้วนี้ มันจะยืดเยื้อกันไป

เรื่องผ้าอาบน้ำฝนนั้น ถ้าผ้ามันยังคืออยู่ ก็ใช้ต่อไปได้ ให้อริชฐานเป็นผ้าอาบน้ำฝน หรือ อริชฐานเป็นบริวารโจร อริชฐานอะไรก็ได้ ประสาเราว่า ๑. ประหัด

มัชยส์ถ์ เรียบง่าย ธรรมวินัยมีไว้เพื่อเหตุนี้ ที่นี้คนมันมีมาก แล้วมันก็ตะแบง มันก็แถม มันก็จะเอาแต่ความสะดวกของมัน

ฉะนั้นถ้ามันซื้อสัตย์ เราจะบอกเลยว่า มันไม่ต้องมีธรรมวินัยแม้แต่ข้อเดียว พระอรหันต์เป็นพันๆ เลย ไม่ต้องมีธรรมวินัยแม้แต่ข้อเดียว พอมีธรรมวินัยออกมาหาศาล พระอรหันต์ก็น้อยลงๆ เพราะอะไรเพราะคุณภาพของคนมันต่ำลงเรื่อยๆ แล้วมันจะหลบเลี่ยงตลอด ฉะนั้นที่จะเอาข้อดีข้อหนึ่งมาบัญญัติสังคัม มาตรวจสอบสังคัม มันเป็นไปได้ไม่ได้

ที่บอกว่า การถวายเงินนี่จะเป็นบาปหรือเป็นบุญ ถ้าเป็นบุญเราก็ต้องทำให้มันถูกต้อง เช่นเราถวายเป็นปัจจัย ๔ เห็นไหม ในนิสสัคคียปาจิตติยข้อที่ ๑๐. ราชอาณาจักรต่างๆ ถ้าเขาต้องการถวายเงิน เป็นปัจจัย ๔ เป็นจิวร ให้ฝากไว้กับการกสงฆ์ ให้ไว้กับไวยาจกรเก็บไว้ แล้วถ้าเราต้องการสิ่งใดเราก็ไปบอกให้เขานำสิ่งนั้นมา ถ้าได้มากก็จบกัน ถ้าไม่ได้มาให้กลับไปบอกเจ้าของทรัพย์ บอกว่าสิ่งที่เขาได้ฝากไว้กับไวยาจกรนั้นมันไม่ได้เกิดประโยชน์เพื่อไปเอาคืน นี่พระไตรปิฎกพูดไว้ชัดมาก

ที่เขาบอกว่าในพระไตรปิฎกเล่ม ๓ เราบอกว่าถ้าเล่ม ๓ ก็ใกล้เคียงกัน นิสสัคคียมันอยู่ในหมวดเดียวกัน แต่เขาพูดเฉพาะที่พระพุทธเจ้าบอกว่า ภิกษุห้ามรับ แต่เวลาที่พระพุทธเจ้าบอกว่า ภิกษุให้รับแบบนี้ๆ เขาก็ไม่พูดถึงนะ ในพระไตรปิฎกเหมือนกัน ข้อนิสสัคคียเหมือนกัน นี่มันไม่รอบคอบนะ พอไม่รอบคอบมันก็จะเสียหายแล้วก็ตะแบงไปเรื่อยๆ จะตกรอกอเวจีไปอย่างนั้น แล้วที่ถวายปัจจัย ๔ แล้วได้บุญล่ะ

อย่างพระอานนทนะ ได้ทีหนึ่งตั้ง ๕,๐๐๐ ฟืน เขาเป็นมเหสีของกษัตริย์แล้วศรัทธาพระอานนทมากที่สุด จึงถวายผ้าแก่พระอานนททีหนึ่งตั้ง ๕๐๐ ฟืน กษัตริย์ก็โกรธมากหาว่าพระอานนทโลภมาก “พระอะไรรับผ้าทีหนึ่งตั้ง ๕๐๐ ฟืน” จึงไปหาพระอานนทเลย ว่า ทำไมไม่รู้จักกาลเทศะ

พระอานนทนี่เป็นผู้ปฏิบัติจากพระพุทธเจ้าแต่ทำไมรับผ้าทีหนึ่งตั้ง ๕๐๐ ฟืน มันมากเกินไป แล้วพระอานนทจะเอาไปไหนหมด

พระอานนท์บอกว่า “๕๐๐ ฟีนนี้จะเอามาแจกพระ พระที่ไม่มีใครรู้จัก พระบวชใหม่ พระอยู่ป่าที่เขาอาจขาดแคลน”

“แล้วพอแจกพระไป พระก็มีฝ้านั้นอยู่แล้ว แล้วฝ้านั้นจะเอาไปทำอะไร”

“เอาไปทำม่าน”

“แล้วม่านก็มีอยู่แล้ว แล้วจะเอาม่านนั้นไปทำอะไร”

“ม่านนั้นก็รื้อลงมา แล้วเอาไปทำเป็นผ้าชีวีว ทำผ้าเช็ดเท้า”

“แล้วผ้าเช็ดเท้าก็มีอยู่แล้ว แล้วจะเอาผ้าเช็ดเท้า นั้นไปทำอะไร”

“ผ้าเช็ดเท้า นั้น ก็เอาไปตำ” อินเดียในสมัยโบราณเขาทำบ้านด้วยดิน ก็เอาไปตำกับดิน แล้วเอาไปฉาบทาบ้าน

เห็นไหม ใช้ได้หมดทุกอย่างเลย กษัตริย์นั้นจากที่โกรธพระอานนท์มากกว่า พระมเหสีจะถวายไตรจีวรที่หนึ่ง ๕๐๐ ชุด โกรธมากกว่า พระอานนท์ที่ไม่มีรู้จักกาลเทศะ พระอานนท์เห็นแก่ลาภ รับสิ่งใดที่มันเกินกว่าเหตุผล แต่พอไปถึงแล้วพระอานนท์บอกว่าของทุกอย่างนี้ เรียบง่ายและได้ใช้ประโยชน์ทั้งหมดเลย ตัวเองก็เลยถวายอีก ๕๐๐ ชุด ที่แรกก็จะเป็นจะตายนะ จะทะเลาะกับพระมเหสีว่า ไปถวายทีละ ๕๐๐ ชุดนี้ มันเกินกว่าเหตุ พอเห็นว่าเขาได้ใช้ประโยชน์หมด

เพราะเราไม่รู้หรือว่าในวงการของพระนี่นะ ถ้าพระองค์ไหนเป็นที่เคารพศรัทธา พระองค์นั้นจะมีคนที่อุปฐากดูแล พระองค์ไหนที่ไม่มีใครรู้จัก พระองค์ไหนที่อยู่ในป่าในเขา ที่เป็นพระที่ดี ถ้าเป็นพระที่ดีนี้จะไม่ออกมาในสังคมเลย แล้วเขาจะอยู่แต่ของเขา อย่างเช่น พระอัญญาโกณฑัญญะ อยู่แต่ในป่านะ ไม่ออกมาสังคมกับโลกเลย เวลาได้ผ้ามา ผ้าบังสุกุล อย่างเช่น หลวงปู่มั่น ท่านก็ใช้ผ้าบังสุกุลจนตายนะ ไม่เอาคบคิดเลย ที่เอามาถวายนี้ไม่เอาเลย แต่จะเก็บเอา เย็บเอา ปะเอา พอซักแล้วไม่เกลี้ยงก็มีลาย ก็จะไม่ยอมเอา เวลาที่อยู่ในป่าในเขาแล้วเขาขาดแคลน เขาก็เจือจางกัน เขาก็ดูแลกัน เขารักยกกัน แต่ไอ้คนที่เห็นแก่ตัว ไอ้คนที่หน้าด้าน ไอ้คนที่ทำลายศาสนา อันนั้นมันก็เป็นบาปเป็นกรรมของเขา

คนเรานี้พอบอกว่าวินัยข้อนี้บังคับ บังคับแล้วพระจะดีหมด มันก็ไม่ใช่ กฎหมาย มันมีแล้ว แต่คนดีก็มี คนชั่วก็มี วินัยบังคับแล้วพระดีก็ส่งเสริม แต่พระชั่ว พระที่ทำลาย มันก็มี ฉะนั้นที่พูดนี้ ไม่ใช่ว่าจะปกป้องพระทั้งหมด แล้วปกป้องศาสนา ปกป้องธรรม วินัย แล้วในธรรมวินัยนี้ข้อห้ามก็มี ข้อ ๑๐. นิสัสคิยปาจิตติยฺ เรื่องจิวร เรื่องถวายทรัพย์ ก็ไปคูสิ มันก็มี แล้ววินัยมันก็มี พูดเอาแต่ได้ แต่ไอ้เรื่องบุคคลเรื่องของพระนั่นมันอีก เรื่องหนึ่ง ส่วนเรื่องของธรรมและวินัยนี้เรื่องหนึ่ง

นี่ไง ศาสนธรรม ศาสนบุคคล ศาสนวัตถุ เห็นไหม หนังสือนี้ก็ป็นวัตถุอันหนึ่ง แล้วก็ตีความกันออกมา ส่วนศาสนธรรมถ้าจิตใจของคนที่มีคุณธรรมนี้ เขาจะทำชั่วหรือ จิตใจของคนที่มีคุณธรรม มีศีลธรรมนี้เขาจะทำไหม เรื่องเศษกระดาด หลวงตาท่านพูด ป่อย “ไอ้หลังลาย” หลวงปู่แหวนเอามามวนบุหรี่ดูเลย คนเรามันพูดเอาแต่ได้ มันก็ว่า อย่างนั้นนะ ถึงบอกว่า “หยุดทำลายศาสนาด้วยการถวายเงินเถิด”

ทีนี้คนมันก็สงสัย เขาถึงถามมา ถามมาก็ตอบแล้วเนี่ย จะบอกว่าถ้าทำไปเพื่อโลก เพื่อกิเลสมันก็ผิดหมด แต่ถ้าทำไปเพื่อประโยชน์กับสังคม ถูก ! ถ้าทำถูกมันคือถูก ถ้าทำ ถูกมันจะได้สวรรค์ จะได้มรรคผลนิพพาน แต่ถ้ามันทำผิดมันก็ตกนรกอเวจี ก็ถูก ! แล้ว นี่ก็ว่าจะตกนรกอเวจีอย่างเดียวเลย แล้วที่เขาทำถูกต้องถึงามนี้แล้วมันไม่มีบุญเลยหรือ การถวายปัจจัยพระนี่ไม่ได้บุญเลยหรือ จะเป็นบาปหมดเลย

แล้วอยากดูพระที่พูดนี้ มึงอย่าอยู่วัด มึงไปอยู่โคนต้นไม้ มึงก็อยู่วัดแล้ววัดนี้เอา อะไรมาสร้าง พูดนะไม่ได้มองตัวเองเลยนะ ว่าตัวเองกำลังทำอะไรอยู่ ถ้าอย่างนี้มันก็ต้องเหมือนเทวดาทัศนะ อยู่โคนไม้ซะ อ้าว ก็ต้นไม้มันเกิดจากธรรมชาติ ไอ้โบสถ์วิหารนั่น ก็ไม่ต้องสร้าง เงินของเขาทั้งนั้นนะ งั้นไอ้ที่เขาสร้างก็ตกนรกกันหมดแล้ว เอ็งก็อยู่ได้ นรกเขานั้นนะ

พูดไปแล้วเดียวแรงเกินไป พูดอะไรมันเกินไป พูดหน้าเดียวใจ มันเอาแต่ได้ เอา แต่เรื่องหน้าเดียว อันนั้นจบนะ ทีนี้เรามาพูดเรื่องดีๆ บ้าง อันนี้เป็นจดหมายถามมานะ มา จากจันทร์เขาให้ตอบทางเว็บไซต์ ตอบโดยตรง เราไม่ตอบ

ถาม: พุทฺโธไปเรื่อยๆ แล้วผมมีความรู้สึกเคลิ้มไปนิดหนึ่ง แล้วคำบริกรรมพุทฺโธกับ ลมหายใจก็ปรากฏขึ้นในใจและมีภาพนิมิตต่างๆ นานา บังเกิดตามมา ถ้าผมนึกถึง

ร่างกายของสตรี ผมก็จะเห็นภาพหญิงสาวนอนเปลือยกายอยู่ตรงหน้า แล้วผิวหนังจะแยกออกจากกัน มอง ตับ ไต ใส แออัดอยู่ในท้อง ต่อมา ตับ ไต ใส ถูกแยกออกไป เหลือแต่ร่างกายเปล่าๆ ภายในท้องว่างเปล่า เห็นอวัยวะเพศเหมือนลูกเจาะไว้ ต่อมา เนื้อหนังหายไป เหลือแต่กระดูก ต่อมากระดูกสลายลงกลายเป็นกองฝุ่นอยู่กับพื้น เมื่อกระดูกเป็นกองฝุ่นแล้ว กองฝุ่นก็รวมตัวกลับเป็นโครงกระดูก เนื้อหนังก็งอกขึ้นมาปกคลุมกระดูก ตับ ไต ใส ก็ปรากฏขึ้นมาบรรจุอยู่ในท้องนั้น ผิวหนังก็งอกขึ้นมาปกคลุมเป็นร่างกายของหญิงสาวเหมือนตอนเริ่มต้น ผลของการเห็นภาพนั้น ทำให้ผมรู้สึกได้เพียงเล็กน้อยว่า ร่างกายเป็นสิ่งสมมุติ หรือบางทีก็เพียงรู้สึกเล็กน้อยว่า ความรู้สึกเพศเป็นสิ่งที่เราสร้างขึ้นมาจากใจของเรา ผมจึงกราบเรียนหลวงพ่อกว่า การเจริญปัญญาที่จะสามารถละวางกิเลสได้อย่างแท้จริง ครูบาอาจารย์สอนอย่างไรต่อไปครับ

หลวงพ่ : นี่เขาพูดถึงการปฏิบัตินะ นี่เราจะพักตรงนี้ไว้คิดหนึ่ง เห็นไหม นี่เป็นคฤหัสถ์นะ ผู้ถามมาจากจันทบุรี ไม่เอ่ยชื่อ... นี่เขาเป็นคฤหัสถ์ เขายังปฏิบัติได้อย่างนี้แล้วที่ว่าถวายเงินพระ ถวายเงินพระนี่ พระแท้ๆ พุดออกมานี่ ไปพุดเรื่องธรรมวินัยนี้ ไปพุดเรื่องวินัยที่มันเป็นข้อบังคับ แต่ในเวลาปฏิบัติเห็นไหม ถ้าเราซื้อสัตย์ขึ้นมา นี่แม้แต่คฤหัสถ์นะ นี่ไม่ใช่พระนะ เวลาเขาปฏิบัติขึ้นมาเห็นไหม นี่พุทโธๆ ไปนี่ เวลานึกถึงภาพ มันเห็นภาพ อันนี้เป็นนิมิต แล้วถ้าเห็นนิมิตนี้มันต่อเนื่อง

คำว่านิมิตนะ เราเห็นภาพนี้ เราเห็นภาพต้นไม้ ต้นต่างๆ นี่ เราเห็นทุกวัน เพราะมันเป็นวัตถุ เราเห็นได้ชัดเจน แต่คำว่านิมิตมันเห็นภาพนี้เป็นนามธรรม พอเห็นเป็นนามธรรมนี้ เห็นเป็นโครงกระดูกเห็นไหม แล้วมันแปรสภาพนี้ ตรงนี้นะมันเป็น การต่อเนื่องของจิต ถ้าจิตมันต่อเนื่อง จิตมันเป็นผู้รู้ เช่น เราลืมตา เราจะเห็นภาพต่อเนื่อง เห็นนกบิน นกมันจะกระพือปีก แล้วมันจะบินไปเห็นไหม

ทีนี้ภาพที่ว่าร่างกายนี้ พอมันย่อยสลาย จากย่อยสลาย หนังลอกออกไปนี่ มัน เป็นภาพต่อเนื่องเห็นไหม มันเป็นภาพต่อเนื่อง ต่อเนื่องมา ถ้าเป็นภาพต่อเนื่องมาจนถึงที่สุด มันสลายเป็นฝุ่นเป็นผงไปเลย เป็นผงเพราะอะไร ด้วยจิตมันเพ่งดูอยู่เห็นไหม สิ่งนี้มันกลับขึ้นรูปขึ้นมา เหมือนเป็นโครงกระดูก เป็นอะไรขึ้นมาอีกชั้นหนึ่งเห็นไหม มันเวียนกลับนี้ สิ่งนี้มันเกิดขึ้นเพราะเหตุใด

สิ่งที่มันเกิดขึ้นมานี้ ถ้าเราดูหนัง ภาพเคลื่อนไหวเพราะมันมีฟิล์มเห็นใหม่ มันมีภาพอยู่แล้ว พอแสงมันผ่านภาพนั้นไป เพราะมันมีวัตถุ ก็มันมีต้นแบบ มันมีฟิล์มอยู่แล้ว แต่ขณะที่เราพิจารณาของเรา มันไม่มี มันไม่มีข้อมูลนะ มันเป็นของมันไป โดยข้อเท็จจริง อารมณ์ความรู้สึกของคนมันไม่เหมือนกัน นี่พอไม่เหมือนกันนี่ พอมันเป็นสภาวะแบบนี้ นี่ ถ้าเราภาวนา

ถ้าเราปฏิบัตินี้ กรณีที่มันเกิดขึ้นโดยที่เราคาดหมายไม่ได้ พอเราคาดหมายไม่ได้ นี่ มันไม่ใช่สัญญาใจ อย่างเช่นเรามีข้อมูลใจใหม่ เราอยากพ้นทุกข์ เราอยากมีอะไรนี้ เราจะมีข้อมูลของเรา แต่ที่มันไม่มี มันเป็นของมันไป แล้วเป็นครั้งต่อไป มันไม่เป็นแบบนี้แล้ว ถ้าเป็นอย่างนี้ปั๊บ พอเรามีประสบการณ์หนึ่ง พอมีประสบการณ์หนึ่งปั๊บมันจะมีข้อมูลแล้ว คือเรียกสัญญา สัญญาที่มันอยู่ในใจแล้ว คราวต่อไปมันจะทำอย่างนี้อีกมันไม่ได้ พอไม่ได้ พอจิตมันสงบแล้ว มันไปเห็นภาพเหมือนกัน แต่ภาพมันคนละลักษณะหรือเป็นภาพอย่างอื่น เราก็แปลกใจนะ เอ้! สมาธิเราเสื่อมไปหรือไง นี่ เอ้! หรือว่าเราปฏิบัติไปแล้วไม่ได้ผล

คำว่าได้ผล มันจะเป็นปัจจุบันของมันตลอด นี่พอปัจจุบันนี้ ถ้าทำอย่างนี้ การกระทำเราจะบอกว่า นี่การเจริญปัญญาที่สามารถละกิเลสได้ทำอย่างไร ทำอย่างนี้ละ ทำที่กำหนดพุทโธๆ นี่ พอจิตมันสงบแล้วน้อมไปดูกาย แล้วถ้ามันไม่เห็นกาย หรือมันเกิดขึ้นมาไม่ได้ กลับมาที่ความสงบอย่างเดียว กลับมาที่ความสงบ เพราะจิตมันไม่พอ

อย่างเช่นเราเห็นใจใหม่ อย่างน้ำหนักเรามีเท่าไร เรายกของได้หนักขนาดนั้น แต่ถ้าครั้งต่อไปนี้ จิตใจเราอ่อนแอด้วย แล้วน้ำหนักของเรามากขึ้น ยกไม่ได้ คือสิ่งที่เราเห็นครั้งแรกนี้ เราเห็นแล้วมันจะภาพซึ่งใจมาก แต่เห็นครั้งที่ ๒ มันไม่ซึ่งใจแล้ว มันต้องเห็นละเอียดอ่อนไปกว่านั้น ฉะนั้นจิตต้องละเอียดไปมากกว่านั้น ฉะนั้นกำหนดพุทโธๆ เข้าไปบ่อยๆ พุทโธเข้าไปบ่อยๆ พุทโธเข้าไปมากขึ้น ให้จิตมันสงบมากกว่านี้ แล้วน้อมกลับไปดูอีก น้อมกลับไปดูอีก ทำอย่างนี้บ่อยๆ ทำบ่อยๆ เข้าไปนี่

คุณสิ เวลาเห็นสภาพแบบนั้นเห็นใหม่ นี่ผมมีความรู้สึกเพียงเล็กน้อยว่าร่างกายนี้เป็นของสมมุติ ผมมีความรู้สึกเล็กน้อยว่าความรู้สึกทางเพศนี่ เป็นเพราะใจเรานึกขึ้นมาเอง เห็นใหม่ ผมรู้สึกเพียงเล็กน้อย แต่พอเราพิจารณาบ่อยครั้งเข้านี้ ความรู้สึกเพียง

เล็กน้อยนี้ มันจะมีความรู้สึกมากขึ้น มีรู้สึกความเป็นธรรมมากขึ้น มากขึ้น มากขึ้น เพราะอะไร เพราะการชำนานู ความชำนานูนี้ ทำบ่อยๆ ทำบ่อยๆ ทำบ่อยๆ

โดยข้อเท็จจริงเหมือนคนทำอาหาร หรือคนทำหน้าที่เย็บปักถักร้อยนี้ ทำบ่อยๆ ทำบ่อยๆ จะชำนานูมากเลย จิตก็เหมือนกัน ทำบ่อยๆ ทำบ่อยๆ มันจะชำนานูของมัน พอชำนานูของมัน มันมีความชำนานูมากขึ้น มันแยกแยะได้มากขึ้น จิตใจมันจะดีขึ้น นี่ ผลของมันอยู่ที่นี้ ผลของมันอยู่ที่การภาวนา ไอ้กฎกติกา ไอ้ข้อบังคับนี้ เขาบังคับไว้ทำดีทำชั่ว แต่เวลาทำดีขึ้นมาแล้วนี้ ผลที่มันจะถอดถอนมันอยู่ที่การภาวนา

ฉะนั้นไอ้เรื่องทำดีทำชั่วนะ สังคมมันมีอยู่แล้ว มันมีสายบุญสายกรรม มันมีเรื่องเวรเรื่องกรรม เรื่องความชอบของคน บางคนพูดด้วยหลักของท่าน ชอบแต่ทำบุญกุศล ให้ภาวนา จับภาวนาไม่ยอมนะ ไอ้คนอยากภาวนานี้ เขาก็ไม่สนใจเรื่องท่านเลย เห็นไหม ไอ้คนระดับทำทานนะ ให้ภาวนากลับบ้านหมด ไม่เอา แต่ถ้าถวายทาน ชอบนี้จริตนิสัยของคนมันแตกต่างกันหลากหลาย

ฉะนั้นเรื่องธรรมวินัยนี้ บังคับสังคมส่วนใหญ่ คนมีดีมีชั่ว คนดีก็คือดี ดีแล้วก็ส่งเสริม คนที่ไม่ดีเราก็แยกแยะออกไป กันออกไปไกลๆ นี่กันออกไปซะ ก็ชีวิตเหมือนกัน คนชั่วจะฆ่ามันหรือ ถ้าฆ่ามันมีงี้ก็ผิดศีล คนชั่วเราก็ฆ่าไม่ได้ ฆ่าเขาไม่ได้ก็กันเขาออกไปเห็นไหม แล้วเอาคนดีไว้ แล้วคนดีให้ปฏิบัติไป นี่วินัยมีไว้เพื่อเหตุนี้ แต่เวลาจะเอาความจริงมันก็อยู่ที่การภาวนานี้

การภาวนาเห็นไหม กำหนดพุทโธๆ บ่อยๆ แล้วมันจะเป็นขึ้นมาอย่างนี้ แล้วถ้าเป็นครั้งต่อไปมันจะเป็นรูปแบบอื่น ถ้าเป็นรูปแบบนี้อีกมันจะเป็นสัญญา แต่ถ้ามันจะเป็นรูปแบบนี้อีก โดยปัจจุบันนะ มันจะละเอียดกว่านี้ ถ้าละเอียดกว่านี้ ก็ว่าถ้ามันเกิดขึ้น ให้มันเกิดขึ้นเป็นปัจจุบัน ปัจจุบันถ้าสติเราดี สมาธิเราดีนี้ ภาพที่เกิดขึ้น สตินี้มันจ้องได้เลย มันฟังได้เลย แล้วมันถามได้เลย ถ้ามันเป็นความจริง มันจะคงที่ของมัน

แต่ถ้าเป็นนิมิตปลอม นิมิตที่มันไม่คงที่ พอเราตั้งสติปั้บมันจะหายไปเอง สิ่งนี้มันจะเคลื่อนเลย ถ้าสติเราดีนะ สติดี สมาธิดี ของอย่างนี้ ในแก้วที่มีน้ำ เห็นไหม มันจะมีน้ำ แล้วเราได้ดื่มน้ำนั้น ถ้าแก้วที่ไม่มีน้ำ แก้วเปล่าๆ มันไม่มีน้ำ ถ้ายกขึ้นมาเราไม่ต้องระวัง

เลยว่าน้ำมันจะหกหรือไม่หก แต่ถ้าแก้วที่มีน้ำ มันก็จะมีน้ำนะ สมมติที่คิมันมีน้ำ มันมีความชุ่มชื้น แล้วน้ำมันมันจะได้ดื่มได้กิน

สมมติที่ตีเวลาเกิดภาพ เกิดความรู้สึกนี้ มันมีน้ำ มีรสชาติ เราารู้ได้ เราจับแก้วเขย่า น้ำมันก็กระเพื่อมแล้ว แล้วถ้าคว้าทิ้งน้ำมันก็ออกหมด จิตก็เหมือนกัน ถ้าเกิดภาพต่างๆ มันถามได้ มันตรวจสอบได้หมดนะ แต่ถ้าแก้วที่ไม่มีน้ำไข่มุข โอ้ มันจะหมุนได้รอบตัวเลย แล้วไม่มีอะไรกระเพื่อมเลย นี่เหมือนกัน จิตที่ไม่มีสมาธิเลยแล้วเห็นนู่นเห็นนี่ มันก็เพื่อฝันนะ

มันตรวจสอบได้ มันไม่มีหอรก ที่นี้ความจริงมันเป็นอย่างนี้ ฉะนั้นให้ทำอย่างไรต่อไป

ตั้งสติไว้ละ แล้วพุทธโฆไปนี้แหละ แล้วน้อมไปดูกาย ทำบ่อยๆ ทำบ่อยๆ เข้า นี่คือการพิจารณากาย

ถาม : พระพุทธเจ้าที่ตรัสรู้ มีดั่งเม็ดทราย คือนับไม่ถ้วนไข่มุขคะ

หลวงพ่ : ๑๐๐ เปอร์เซนต์ มีดั่งเม็ดทราย แล้วเม็ดทรายมีมากขนาดไหน พระพุทธเจ้ามีมากขนาดนั้นเขียวหรือ มาก... มากขนาดนั้นจริงๆ อยู่ในพระไตรปิฎกเหมือนกัน เวลาเราสวดมนต์ทุกวัน สัมพุทธะ ๆ พระพุทธเจ้ามากมายดั่งเม็ดหินเม็ดทราย แล้วของเราเห็นไข่มุข อย่างพุทธกัปนี้ ๕ องค์ แล้วต่อไปอนาคตวงศ์ ๑๐ องค์ ตอนนี่ที่ตรวจสอบได้ก็ ๑๕ แล้วก่อนหน้านั้นมาละ

พระพุทธเจ้าเรา พระสมณโคดม เป็นพระพุทธเจ้าเพราะเหตุใด เป็นพระพุทธเจ้าเพราะปรารถนาเป็นพระโพธิสัตว์ พอปรารถนาเป็นพระโพธิสัตว์แล้ว พระพุทธเจ้าที่ปึงกรเป็นผู้พยากรณ์ เป็นผู้พยากรณ์แล้ว ๔ อสงไขย พระพุทธเจ้าเราต้องสร้างบุญบารมีมา ๔ อสงไขย แล้วพระพุทธเจ้าที่ปึงกร เป็นผู้พยากรณ์พระพุทธเจ้าเรา ว่าจะเป็นผู้พยากรณ์ไปข้างหน้า แล้วพระพุทธเจ้าเราก็พยากรณ์ต่อไป

ถ้าผู้ที่ตั้งใจเป็นพระพุทธเจ้าเป็นพระโพธิสัตว์ ถ้าได้พยากรณ์แล้ว กลับไม่ได้ อย่างเช่นหลวงปู่มั่น หลวงปู่เสาร์ นี่ปรารถนาพระพุทธเจ้าทั้งนั้นละ แม้แต่หลวงตาท่านก็บอก ท่านพูดออกมาเร็วๆ นี้เอง บอกว่า “เราไม่ได้บอกใครเลยว่า เราก็เคยปรารถนา

พุทธภูมิเหมือนกัน ทำไมแม่ซีแก้วรู้ได้” ท่านพูดเองนะ แสดงว่าท่านก็ปรารถนาเป็นพระพุทธรเจ้าเหมือนกัน หลวงตานี้ ท่านก็ปรารถนาเป็นพระพุทธรเจ้าเหมือนกันนี่

ทีนี้คนปรารถนาเป็นพระพุทธรเจ้านี่มหาศาลเลย เราจะบอกว่าเกือบทั้งหมดเลย ปรารถนาเป็นพระพุทธรเจ้า ทุกคนอยากเป็นพระพุทธรเจ้าด้วย อยากเป็นพระอรหันต์ด้วย แต่ พวกเราสู้ไปไม่ไหวใจ ถ้ามีกำลังแล้ว เป็นสาวกก็เอาแล้ว เป็นผู้ที่จะพ้นทุกข์ก็เอาแล้ว

ฉะนั้น บอกว่าพระพุทธรเจ้าตรัสรู้ตั้งแต่เมื่ตทราย ที่นับไม่ถ้วน จริงหรือไม่จริง จริง! จริงแน่นอน เพียงแต่ว่าเมื่ตทรายมันเป็นเมื่ตทรายที่เราเห็นได้ เมื่ตทรายนี้ละ ต่อไปจะหาเมื่ตทรายไม่ได้แล้ว เพราะเขาเอาไปทำสิ่งก่อสร้างกันหมด ทรายนี้หายเกลี้ยงเลย ต่อไปทรายก็หาไม่เจอ แต่นามธรรม พระพุทธรเจ้าตั้งเมื่ตทรายนี้ มันอยู่อย่างนั้นตลอดไป ตั้งเมื่ตทวินเมื่ตทราย

กรณีอย่างนี้เมื่อก่อนเราก็สงสัย เราก็งงนะ มันจะจริงหรือๆ ขนาดพระพุทธรเจ้าองค์เดียวก็แทบจะไม่เชื่ออยู่แล้ว แล้วพระพุทธรเจ้ามีตั้งเมื่ตทราย แต่พอมาศึกษาตามข้อเท็จจริงแล้ว เชื่อ อย่างเช่นที่ว่านี่ อย่างพระพุทธรเจ้าที่บึงกร เป็นผู้พยากรณ์พระพุทธรเจ้าเรา มา แล้วพอมานี้ ภัทรกัป ๕ องค์ อนาคตวงศ์อีก ๑๐ แล้วต่อไปอีกเห็นใหม่ แล้วในปัจจุบันนี้ ที่ปรารถนาเป็นพระพุทธรเจ้าอีกเยอะแยะเลย ใครๆ ก็ปรารถนาพระพุทธรภูมิอีกมาก แล้วก็ต่อไปอีกข้างหน้า เพราะพระที่จะมาปรารถนาพุทธภูมินี้เยอะมากนะ

ฉะนั้น จริงหรือไม่จริง พอจริงขึ้นมา นี่ เรื่องจิตวิญญาณเรารู้เราเห็นไม่ได้ เรื่องผี เรื่องสางเรายังเถียงกันอยู่ว่ามีจริงหรือไม่จริงเลย แล้วเรื่องจิตวิญญาณของครูบาอาจารย์ของสิ่งที่มันเป็นไปนี้ ถ้าเราเชื่อพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เราก็เชื่อพุทธวิสัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า เป็นอย่างนั้นจริงๆ แล้วเราปฏิบัติขึ้นมา เวลาปฏิบัติขึ้นมาเห็นใหม่ แม้แต่ แต่ละองค์ อย่างเช่น พระพุทธรเจ้านี้ เป็นพระอรหันต์ แล้วสาวกสาวกจะ อย่าง พระสารีบุตร พระโมคคัลลานะ ครูบาอาจารย์เราเป็นพระอรหันต์

นี่ก็เหมือนกัน อ้าว พระพุทธรเจ้าเป็นพระอรหันต์นะ หลวงปู่มั่นก็พระอรหันต์ เพียงแต่พระพุทธรเจ้าเป็นพระพุทธรเจ้า หลวงปู่มั่นเป็นสาวก ก็พระอรหันต์เหมือนกัน ถ้าพระพุทธรเจ้าเป็นเมื่ตทวินเมื่ตทราย พระอรหันต์ตั้งแต่สมัยพุทธกาลมา เช่น อย่างสมัย

พระพุทธเจ้าเห็นใหม่ มาบูชา พระอรหันต์โดยเอหิภิกขุนี้ ๑,๒๕๐ องค์ นั่นถ้าพูดถึง
พุทธะ ก็พุทธะสะอาดหมดนะ

ถ้าเปรียบว่าเป็นพระพุทธเจ้าก็ได้ แต่พระพุทธเจ้าด้วยการเรียนจากพระพุทธเจ้า
พระพุทธเจ้าโดยการเรียนรู้โดยสาวก แต่พระพุทธเจ้าจริงๆ ไม่ได้เรียนจากใคร ตรีสรู้อเอง
โดยชอบ นี่มันแตกต่างกันตรงนี้ไง ว่าถ้าจะเป็นพระพุทธเจ้าได้ ต้องตรีสรู้อเองโดยชอบ
ไม่ได้ศึกษามาจากใคร แต่พระอรหันต์ในสมัยพุทธกาล ศึกษาจากพระพุทธเจ้า แต่เป็น
พระอรหันต์เหมือนกัน ใจ นี้เราจะเปรียบว่าพระอรหันต์องค์หนึ่ง ก็เปรียบเหมือน
พระพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่ง ใจ มันก็เห็นอยู่ชัดๆ เป็นเม็ดหินเม็ดทรายใหม่ละ

ทีนี้เพียงแต่ว่าเป็นพระพุทธเจ้าแต่ละองค์มันเป็นศาสนาหนหนึ่งๆ มันใช้กาลเวลา
กาลเวลาจะสร้างสมเป็นพระพุทธเจ้าได้ แล้วกาลเวลาจะถึงเวลาแล้ว มันต้องใช้กาลเวลา
แต่กาลเวลาขนาดไหน คุณ เวลาที่หมุนไปสัอย่างนี้ ฉะนั้น ถึงบอกว่า พระพุทธเจ้ามีดั่ง
เม็ดหินเม็ดทราย ไอ้กรณีอย่างนี้ละ มันมีอยู่ในพระไตรปิฎกอยู่แล้ว คำสวดมนต์เราก็มี
เพียงแต่ว่า ความเข้าใจ นี่พูดถึงความเข้าใจว่า จริงหรือไม่จริง จริง

ถาม : ชีวิตของมนุษย์เราที่ผ่านมา นับไม่ถ้วนดั่งเม็ดทราย ในกำมือนั้น คือนับ
ไม่ถ้วนใช่ไหมคะ

หลวงพ่ : ใช่ ชีวิตเราผ่านมาก็นับไม่ถ้วนดั่งเม็ดทราย ดั่งไม่ถ้วนเพราะอะไร ชีวิต
เรานี้ละเอาพระพุทธเจ้าเป็นตัวอย่าง ของพวกเราจิตหนึ่งเหมือนกัน จิตหนึ่งจะเวียนตาย
เวียนเกิดเหมือนกัน เอาพระพุทธเจ้าเป็นตัวอย่าง พระพุทธเจ้าเวลาจะตรีสรู้อเป็น
พระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าย้อนไปดูบุพเพนิวาสานุสติญาณ คืออดีตชาติของพระพุทธเจ้า
ใจ

คุณ ชาติของพระพุทธเจ้า ตั้งแต่ก่อนจะเป็นพระพุทธเจ้า ชาติจากพระพุทธเจ้าไป
ก็พระเวสสันดร ย้อนไป ท่านใช้คำว่านับไม่ได้ นับต้นนับปลายไม่ได้เลย คือการเกิดและ
การตายของจิตของพระพุทธเจ้านี้ มันนับไม่ได้เลยนี้ ฉะนั้น จิตของพระพุทธเจ้ากับจิต
ของเรานี้ ถ้าพระพุทธเจ้ายังไม่ได้ตรีสรู้อนะ ก็เป็นเหมือนเรานี้ คือจิตเหมือนเราเหมือนกัน
แต่พระพุทธเจ้าพอตรีสรู้อปั๊บก็เป็น พระพุทธเจ้าไป

ฉะนั้นจิตของพระพุทธเจ้า กับจิตของเรานี้ก็เกิด ตาย เหมือนกัน ฉะนั้นเพียงแต่พวกเรานี้ไม่มีปัญญาารู้ได้ตั้งพระพุทธเจ้า ที่นี้พระพุทธเจ้ารู้ได้ด้วยบุพเพนิวาสานุสติญาณ เราก็เอาจิตเรานี้ ถ้าเรารู้ได้เหมือนพระพุทธเจ้า มันก็เหมือนที่นับต้นนับปลายไม่ได้ คือนับไม่ได้เลย พอนับไม่ได้เลยนี้ เราก็กลับมาที่ว่าตั้งเม็ดหินเม็ดทรายใหม่ เห็นใหม่ เพราะนับไม่ได้เลย มันซับซ้อนมา นี่ผลของวิญญะ

จิตดวงเดียวเรานี้แหละ หลวงตาพูดบ่อย ว่าเราเกิดเป็นคน คนหนึ่งแล้วตายไป จิตดวงเดียวนี้แหละ แล้วเอาซากศพที่มันเกิดตายๆ นี้ กองไว้โลกนี้ไม่มีที่เก็บ จิตดวงเดียว นะ แต่นี้พอจิต พอตายหนึ่ง ซากศพมันก็ย่อยสลาย ย่อยสลายไปนะ แต่หัวใจนี้ เกิดเป็นชาติหนึ่งมันก็ทุกข์หนึ่ง ทำดีก็สุขหนึ่ง อันนี้มันสร้างเป็นจรตนิสัย พันธุกรรมของเมล็ดพืช พันธุกรรมของจิต

เมล็ดพันธุ์พืชเขาต้องตัดแต่งพันธุกรรม เพื่อให้มันแข็งแรง ให้มันทนต่อโรค ให้มันเป็นประโยชน์ขึ้นมา จิตของเราเวลาเกิดตายๆ นี้ มันจะตัดแต่งด้วยผลบุญผลกรรม ผลบุญดีๆ นี้มันจะตัดแต่งให้จิตใจนี้เป็นดีขึ้นมา พันธุกรรมของจิตเกิดจากบุญและบาป ใน พันธุกรรมของเมล็ดพืชเขาต้องตัดแต่งด้วยวิทยาศาสตร์ ตัดแต่งด้วยทางสารเคมีของเขาที่เขาตัดแต่ง

นี่ก็เหมือนกัน ฉะนั้นบอกว่าจริงหรือไม่จริง จริงแน่นอน พอจริงแน่นอนนี้ ใ้ตรงนี้นะ ถ้าจะเทียบ เทียบได้หลายแง่มุมเลย แง่มุมหนึ่งคือนิสัยของคน ท้องหนึ่ง เห็นใหม่ พี่ น้อง พ่อ แม่คนเดียวกัน ทำไมนิสัยไม่เหมือนกันเลย พ่อแม่คนเดียวกันเห็นใหม่ แต่นิสัยแตกต่างกัน ก็นี้บุญกรรมไง เพราะจิต มันเกิดตายแตกต่างกันมา มันก็สะสมกันมา

ฉะนั้น พระพุทธเจ้ามีมากตั้งเม็ดหินเม็ดทรายใช้ใหม่ นั้นจิตหนึ่งนะ จิตหนึ่ง คือจิตของพระพุทธเจ้า คือเวียนตายเวียนเกิด เราก็จิตหนึ่ง ปัจจุบันนี้เป็นเรา แต่เราก็เวียนตายเวียนเกิดเหมือนกัน แต่พระพุทธเจ้าไม่มีต้นไม่มีปลาย พระพุทธเจ้าพอไปสร้างบุญขึ้นมา อย่างพวกเรานี้ มันจะไม่มีต้นไม่มีปลายเห็นใหม่

อย่างเช่นพระพุทธเจ้าพยากรณ์แล้วพระโพธิสัตว์กลับไม่ได้ แต่ถ้าพวกเรา ของเราปฏิบัติ ถ้าพูดถึงพวกเรา ดวงตาเห็นธรรม เห็นใหม่ ๘ ชาติเท่านั้น จบเหมือนกัน แต่ถ้า

ไม่ควงตาเห็นธรรมนี้ เราสร้างไปนี่มันแบบว่า เตี้ยสูงเตี้ยต่ำๆ มันลุ่มๆ ดอนๆ เตี้ยก็ดี
แม้แต่ความคิดมนุษย์ชีวิตเตี้ยนี้ เรายังคิดแงบวกแงบลบได้วันหนึ่งหลายรอบ

แล้วระหว่างช่วงที่เราคิดดี เรานุกัน เรามูมานะ เวลามันทอดยนี้ เราคิดทางลบ
นี่ มันแตกต่างไปละ ฉะนั้นถ้าจิตเรายังไม่มั่นคง หมายถึงว่า ยังไม่มีดวงตาเห็นธรรม
ถ้าดวงตาเห็นธรรมนะ ความคิดก็อย่างนี้ แต่ ถ้ามันสมุจเฉทปหาน เห็นไหม มัน
เป็นอกุปปธรรมแล้ว พออกุปปธรรม มันไม่ลงต่ำใจ ไม่ลงต่ำ หมายถึงว่า พอเรงก็ขึ้นเลย
เหมือนกับพระอานนท์ เห็นไหม

พระอานนท์เป็นพระโศดาบัน แล้วพอพระพุทธเจ้านิพพานแล้ว พระอานนท์
สำเร็จเป็นพระอรหันต์เลย นางวิสาขาที่เป็นพระโศดาบัน แล้วนางวิสาขาก็ตายไปพร้อม
พระโศดาบัน เห็นไหม มีอย่างนี้แล้วไม่เรง ถ้าเรงมันก็เรงขึ้นไปเลย มันก็พยายามดันขึ้น
ไป มันก็ปฏิบัติต่อเนื่องกันไปเลย มันก็จบได้ แต่ถ้ามันไม่จบก็เหมือนนางวิสาขา เห็น
ไหม ได้โศดาบันแล้วก็อีก ๗ ชาติ

ฉะนั้น ตรงนี้ถ้าพระพุทธเจ้าพยากรณ์แล้วอย่างหนึ่ง แต่ของเรานี้ เราไม่ได้
ปรารถนาเป็นพระโพธิสัตว์ เราจะต้องทำตัวเราเอง ไม่มีใครพยากรณ์ เอาธรรมะ
พยากรณ์ เอาธรรมะ เอาสังฆธรรมตามที่ปฏิบัติแล้วนี้ อย่างที่ถามเมื่อก็เห็นไหม พิจารณา
เห็นร่างกายต่างๆ เราก็พิจารณาของเขาไป อันนี้ก็เหมือนกัน เราทำของเรา สิ่งที่ถามมานี้
ถูกต้องอย่างนั้นหมดเลย

ถูกต้องคืออะไร ถูกต้องคือผลของวิภูษะ ถูกต้องคือข้อเท็จจริง ถูกต้องคือ
วิทยาศาสตร์ ถูกต้องคือสิ่งที่เป็นจริง ที่มันเป็นจริงแต่อนิจจัง คือแปรสภาพ ฉะนั้นมัน
เป็นของมันอยู่แล้ว แต่ในปัจจุบันนี้เราเป็นเรา แล้วเราเห็นเรื่องอย่างนี้ปีบนี้ เราเข้าใจเรื่อง
อย่างนี้ปีบนี้ ปัจจุบันถ้าเห็นเรื่องอย่างนี้ปีบนะ หลวงตาท่านพูดอย่างนี้นะ เปิดนรก
สวรรค์ กับโลกนี้ ให้คนเห็นนี้ คนจะไม่ทำความชั่วเลย

อันนี้ก็เหมือนกัน ถ้าเรารู้ว่าชีวิตเรา มันจะหมุนไปอย่างนี้ เราจะมูมานะกับ
ปัจจุบันนี้ไง เอาปัจจุบันนี้ให้ได้ ไปข้างหน้าก็จะไปทุกซ์อีกนะ แล้วมันก็ไม่แน่นอน ถ้า
เอาให้จริงจังของเรานี้ เพื่อประโยชน์กับเรา อันนี้เอามาหมุนความเห็นของเราในปัจจุบัน
นี้ไง พยายาม มันจะเมื่อยล้า มันจะทอดย มันจะคอตก ทุกซ์จริงๆ นะ

เวลาปฏิบัติเนี่ยมันจะทุกข์ แต่ทุกข์แล้วนี่ อย่างพูดตอนเช้า ต้องฝืนมัน ฝืนทุกอย่าง ฝืนอย่างนั้น ฝืนมันเพื่อจะทดสอบกัน ทดสอบเห็นไหม อย่างที่ความคิดที่มันเกิดขึ้น ทุกอย่างที่ยังบีบคั้นเรานี้ ถ้าเรามีสติ แล้วเราใช้ปัญญา ผ่านอันนี้ไปนะ เฮ้อ! เท่านั้นเอง พอมันมีกำลังทำได้ๆ นะ มันจะมันคงขึ้น ทำความดีขึ้น เพื่อประโยชน์กับตัวมันนะ คติธรรมอย่างนี้ คติอย่างนี้เกิดขึ้นมาแล้วนี่ เราคิดแล้ว เราใช้ปัญญาแล้ว ใคร่ครวญแล้ว สอนตัวเองไป

พอสอนตัวเองเห็นไหม นี่พันธุกรรมทางจิต จิตได้รคน้ำ ได้พรวนดิน ได้ใส่ปุ๋ย จิตมันจะงอกงาม นี่ก็เหมือนกัน พอเรามีความคิดอย่างนี้ใช่ไหม เราก็ใช้สติปัญญา ให้กำลังใจตัวเอง ให้เห็นโทษของมัน เห็นไหม เราก็ใส่ปุ๋ย ดูแล รคน้ำพรวนดิน ให้จิตใจเรา เข้มแข็ง เพื่อจะต่อสู้กับมัน ต่อสู้กับกิเลสของตัวเอง ต่อสู้กับความเห็นของตัวเอง ให้เป็นอิสรภาพได้ เอวัง